

Arrest

nr. 163 058 van 26 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 februari 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 februari 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 18 februari 2016 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2016 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 18 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoekende partij en haar minderjarig kind een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met

vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw die verklaart te heten:

naam: S(…)

voornaam: K(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Armenië

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 17.10.2011 (13qq van 12.10.2011) en op 21.09.2013.

De zoon van betrokkene verblijft in België. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers haar zoon kan zich begeven naar Armenië. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Armenië geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. De RVV oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en zij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Armenië geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 7 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum /verblijfsvergunning. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 17.10.2011 (13q van 12.10.2011) en op 21.09.2013. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd nochtans door de gemeente Sint Truiden geïnformeerd over de betekenis van een Bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. De RVV oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en zij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Armenië geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvragen werden geweigerd. Deze beslissingen zijn aan betrokkene betekend. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Betrokkene diende vier keer een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. De eerste aanvraag ingediend op 09.05.2010 werd ongegrond verklaard op 05.10.2011. Deze beslissing is op 18.10.2011 aan betrokkene betekend. De tweede aanvraag ingediend op 28.10.2011 werd onontvankelijk verklaard op 31.01.2012. Deze beslissing is op 04.02.2012 aan betrokkene betekend. De derde aanvraag ingediend op 15.02.2012 werd onontvankelijk verklaard op 15.03.2012. Deze beslissing is op 27.03.2012 aan betrokkene betekend. De vierde aanvraag ingediend op 10.04.2012 werd onontvankelijk verklaard op 26.07.2012. Deze beslissing is op 22.09.2012 aan betrokkene betekend.

De zoon van betrokkene verblijft in België. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers haar zoon kan zich begeven naar Armenië. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Armenië geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 7 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen;

EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfsituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding (...)

1.2 Op 18 februari 2016 neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van twee jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving vervat in de eerste bestreden beslissing, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in zoverre onontvankelijk is.

2.2 Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

2.3.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op voor wat betreft het inreisverbod, daar deze beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft.

2.3.2 Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing wenst te verkrijgen van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd, hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is de procedure houdende de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorbehouden voor vorderingen die een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel tot materieel voorwerp hebben. Hoewel de tweede bestreden beslissing – het inreisverbod – gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering – de eerste bestreden beslissing – maakt het inreisverbod op zich geen verwijderings- noch terugdrijvingsmaatregel uit, zodat de onderhavige vordering niet met toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet middels een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bestreden. De onderhavige vordering lijkt dan ook niet ontvankelijk.

Ter terechtzitting voert de verzoekende partij aan dat het op grond van artikel 39/82 van de vreemdelingenwet volstaat dat zij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, maar zij gaat met dit betoog uit van een partiële lezing van voormeld artikel 39/82, § 4, tweede lid, daar deze bepaling *in fine* uitdrukkelijk verwijst naar het bij uiterst dringende noodzakelijkheid vorderen van de schorsing van de tenuitvoerlegging van “*deze maatregel*”, zijnde de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan zij het voorwerp dient uit te maken. Ook haar verwijzing naar artikel 39/82, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin gesteld wordt dat wanneer een akte vatbaar is voor vernietiging, de Raad als enige de schorsing ervan kan bevelen, kan aan het bovenstaande geen afbreuk doen, gelet op het feit dat voormeld artikel 39/82, § 4, tweede lid de bepaling is die specifiek handelt over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, de *in casu* ingestelde vordering. Ten slotte kan ook het feit dat de akte van kennisgeving van de tweede bestreden beslissing melding maakt van een mogelijkheid tot het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen afbreuk doen aan de duidelijke bewoordingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Verder stelt de verzoekende partij ter terechtzitting nog dat zij overeenkomstig artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) tegen alle beslissingen die tegen haar genomen worden, een verzoekschrift moet kunnen indienen en benadrukt zij – zoals zij reeds in haar verzoekschrift deed – dat de gewone schorsing te laat zou komen, nu de gemiddelde termijn volgens de website van de Raad voor de behandeling van de vernietigings- en schorsingsverzoeken meer dan 450 dagen bedraagt, en de termijn van haar inreisverbod dan al bijna verstreken zal zijn. Met dit betoog toont de verzoekende partij echter niet aan dat de gewone schorsings- en annulatieprocedure geen effectief rechtsmiddel zou uitmaken en dat het niet volstaat dat haar ingediende vordering tot schorsing tegen de verwijderingsmaatregel waarmee het inreisverbod gepaard gaat, thans bij uiterst dringende noodzakelijkheid behandeld wordt. Ten slotte kan erop gewezen worden dat de vreemdelingenwet, met name in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, een specifiek rechtsmiddel voorziet waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich zou voltrekken.

De exceptie van de verwerende partij kan worden bijgetreden. De vordering is derhalve slechts ontvankelijk daar waar zij betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, met uitzondering van het onderdeel van deze beslissing dat de vasthouding betreft.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder ‘middel’ wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

3.3.2.2 Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Voormeld artikel 74/13 vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit voormeld artikel 74/13 en voormeld artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten gehouden tot naleving van voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Er wordt niet betwist dat de eerste bestreden beslissing een 'beslissing tot verwijdering' in de zin van artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De verzoekende partij stelt dat de eerste bestreden beslissing geen rekening houdt met haar medische toestand. Zij voegt bij haar verzoekschrift twee medische attesten die dateren van kort voor de eerste bestreden beslissing, een attest van 5 januari 2016 en een attest van 9 februari 2016.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de vier door de verzoekende partij ingediende medische regularisatieaanvragen onontvankelijk werden verklaard, dat de laatste aanvraag dateert van 10 april 2012, op 26 juli 2012 onontvankelijk werd verklaard en op 22 september 2012 ter kennis werd gebracht. De verwerende partij betoogt dat de verzoekende partij thans niet aantoonbaar als zou haar gezondheidstoestand gewijzigd zijn "*en waarvoor zij de geëigende procedure kan inleiden*". Er dient te worden vastgesteld dat in de eerste bestreden beslissing inderdaad verwezen wordt naar vier op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediende aanvragen (waarbij de Raad opmerkt dat één beslissing een ongegrondheidsbeslissing betreft) en dat uit deze motivering inderdaad blijkt dat de laatste beslissing in dit verband dateert van 26 juli 2012. Zodoende dient te worden vastgesteld dat sinds deze beslissing reeds meer dan drieënehalf jaar zijn verstreken, zodat uit de eerste bestreden beslissing niet blijkt op welke manier rekening zou zijn gehouden met de huidige gezondheidstoestand van de verzoekende partij, waaromtrent de verzoekende partij nochtans stukken voorbrengt. Bovendien wordt in het administratief verslag vreemdelingencontrole van 18 februari 2016, dat zich in het administratief dossier bevindt en dateert van voor het nemen van de eerste bestreden beslissing later dezelfde dag, het volgende aangegeven: "*Medische verzorging is noodzakelijk: JA*", zodat de gemachtigde van dit medisch element op de hoogte was of minstens had moeten zijn. Dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voorhoudt dat de verzoekende partij "*de geëigende procedure kan inleiden*" en dat zij niet aantoonbaar als zou haar gezondheidstoestand gewijzigd zijn, zijn *a posteriori* motiveringen. De eerste bestreden beslissing bevat immers geen overwegingen in deze zin. Bovendien is het niet aan de Raad om in de plaats van de gemachtigde te oordelen of sprake is van een al dan niet gewijzigde gezondheidstoestand ten aanzien van de reeds in 2010 en 2012 ingediende aanvragen op grond van voormeld artikel 9ter. Zodoende kan ook niet zonder meer worden geoordeeld dat de verwijzing naar de aanvragen uit het verleden in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet *in casu* afdoende is. Dit geldt des te meer gelet op het feit dat in voormeld administratief verslag vreemdelingencontrole een noodzaak tot medische verzorging werd geattesteerd.

In deze mate wordt een schending van voormeld artikel 74/13 *prima facie* aannemelijk gemaakt.

Nog los van de vaststelling dat uit het bovenstaande blijkt dat de gemachtigde vlak voor het nemen van de eerste bestreden beslissing aanwijzingen had aangaande de medische toestand van de verzoekende partij, kan ook het feit dat de voormelde zeer recente medische stukken (die dateren van vóór de eerste bestreden beslissing) slechts voor het eerst bij het verzoekschrift werden gevoegd, aan het bovenstaande hoe dan ook geen afbreuk doen.

In dit verband kan immers gewezen worden op het nieuwe middel dat de verzoekende partij ter terechtzitting ontwikkelt, met name de schending van het hoorrecht als beginsel van Unierecht in combinatie met de Terugkeerrichtlijn. De verwerende partij stelt in dit verband dat dit middel niet in het verzoekschrift werd opgeworpen, en de Raad wijst erop dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, inderdaad in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij echter de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (*cf.* RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat zij slechts na nazicht van het administratief dossier – zodoende vlak voor de terechtzitting – heeft kunnen vaststellen dat de verzoekende partij niet werd gehoord vóór het nemen van de eerste bestreden beslissing. Zodoende dient *in casu* te worden aangenomen dat de verzoekende partij dit nieuwe middel niet eerder kon ontwikkelen en is het onvankelijk.

Het hoorrecht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 87 en aldaar aangehaalde

rechtspraak). *In casu* wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53 1825/001, 23). In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat de eerste bestreden beslissing als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht lijkt *in casu* derhalve van toepassing.

Vervolgens benadrukt de Raad nogmaals dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, die de verzoekende partij in combinatie met het hoorrecht inroept en die een individueel onderzoek noodzakelijk lijkt te maken. Opdat de verplichting tot het voeren van dit individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect zou kennen, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van de vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, levert een schending van het hoorrecht op. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 39). *In casu* kan de verzoekende partij echter gevolgd worden waar zij stelt dat zij wel elementen naar voren had kunnen brengen, mocht zij gehoord zijn geweest. Gezien ter terechtzitting uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde zich met betrekking tot de gezondheidstoestand van de verzoekende partij heeft beperkt tot een verwijzing naar eerdere procedures in het kader van voormeld artikel 9ter, waarvan de laatste dateert van 26 juli 2012, terwijl de verzoekende partij thans zeer recente informatie in verband met haar gezondheidstoestand naar voren heeft gebracht, kan *prima facie* niet uitgesloten worden dat het vooraf horen van de verzoekende partij, waardoor zij de mogelijkheid zou gekregen hebben in te gaan op haar gezondheidstoestand, de besluitvorming had kunnen beïnvloeden. Dit geldt des te meer nu in voormeld administratief verslag vreemdelingencontrole van 18 februari 2016 – het weze nogmaals benadrukt dat dit verslag dateert van kort voor de eerste bestreden beslissing – een noodzaak tot medische verzorging werd geattesteerd.

De verwerende partij stelt ter terechtzitting dat het hoorrecht niet geschonden is, daar de verzoekende partij werd gehoord. Dit gebeurde weliswaar de dag erna, maar als er daarbij bepaalde elementen naar voren worden gebracht, wordt overgegaan tot herevaluatie van de beslissing. In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij slechts op 22 februari 2016 en zodoende vier dagen na het nemen van de bestreden beslissing, door middel van een vragenlijst werd gehoord. Vervolgens dient erop gewezen te worden dat de Raad niet inziet – en de verwerende partij toont dit ook niet aan – in welke mate het achteraf horen van de persoon ten aanzien van wie reeds een beslissing werd genomen, in overeenstemming zou zijn met het hoorrecht. Gezien het hoorrecht precies zijn relevantie heeft in het kader van het besluitvormingsproces, lijkt het hoorrecht, door de betrokkene slechts naderhand te horen, volledig te worden uitgehold. Dat er desgevallend na het horen zou worden overgegaan tot een herevaluatie, kan hieraan geen afbreuk doen.

Gezien de gemachtigde heeft nagelaten de verzoekende partij vóór het nemen van de bestreden beslissing te horen, terwijl voormeld artikel 74/13 hem nochtans de verplichting oplegt met een aantal elementen, waaronder de gezondheidstoestand van de betrokkene rekening te houden, kan *prima facie* ook in deze zin een schending van artikel 74/13, *in casu* in combinatie met het hoorrecht als beginsel van Unierecht, worden aangenomen.

Een schending van artikel 74/13 wordt *prima facie* aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is in de besproken mate ernstig. Op de overige onderdelen ervan en op de overige middelen dient zodoende niet meer te worden ingegaan.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1 Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.4.2 De beoordeling van deze voorwaarde

Het door de verzoekende partij ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt onder meer samen met de door haar ontwikkelde ernstige grief ontleend aan artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Zij verwijst immers uitdrukkelijk naar haar eerste middel, dat als integraal gereproduceerd dient te worden beschouwd.

De Raad benadrukt nogmaals dat het in het kader van voormeld artikel 74/13 te respecteren element van de gezondheidstoestand zijn weerklank vindt in artikel 4 van het Handvest en aldus tevens in artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg dient een ernstig middel gesteund op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet beschouwd te worden als een middel gesteund op de grondrechten van de mens, zodat de voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel overeenkomstig de uitdrukkelijke bewoordingen van voormeld artikel 39/82, § 2, eerste lid, vervuld is.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5 Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 februari 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

I. VAN DEN BOSSCHE